

SVJEDOČANSTVO

U ŽIVOTU JE VAŽNO IMATI

VJERU!!!

MOLITVA

Bože, daj mi milost da u miru prihvatim stvari na koje ne mogu

utjecati,

odvažnost da promijenim stvari koje mogu mijenjati i

dar mudrosti da znam izabrati pravi put...

Podari mi milost da mogu živjeti dan po dan,

radujući se u svakom pojedinom trenutku,

prihvatajući teškoće na koje naiđem,

ljubeći svakog čovjeka kako si nas Ti naučio ljubiti i prihvaćajući

ga onakvim kakav jest,

a ne onakvim kakvim bi ja željela da bude,

vjerujući da je u Tvojim moćima da sve upraviš prema dobru.

Potpuno se predajem Tvojim volji,

kako bi bila sretna u ovom životu

i konačno postigla vječnu sreću s Tobom u Nebu.

Amen

Zovem se Renata, udana sam i majka troje djece.

Moj vjernički angažmanu župi ostvaruje se u vođenju ministranata,

čitanju na misama i pjevanju u crkvenom zboru.

Već sam tijekom samog tečaja rekla da sam se prvi puta pričestila sa 22

godine, a Potvrđena u vjeri samo dva tjedna nakon toga u zagrebačkoj

katedrali. Već samo ove dvije činjenice ukazuju na izniman kršćanski

duhovni put ...

Odrastala sam naime u krugu proširene obitelji – dakle zajedno sa svojim

roditeljima i mlađim bratom živjela sam u kući djeda i bake po mami.

Djed i baka doista su živjeli svoju vjeru, od svakodnevne molitve prije jela

i navečer do slavljenja blagdana, pomaganja drugim ljudima itd.

Za razliku od njih kod mojih roditelj toga nažalost nije bilo ... štoviše,

otac je radio na rukovodećim položajima i u skladu s time bio je

apsolutno odan partiji, a mama koja se udala vrlo mlada (sa 18 godina)

kada još ni sama nije bila utvrđena u vjeri uz mog je oca vjeru, usuđujem

se reći – izgubila ... Moja sasvim iznimna baka Štefanija nije se nikako

mogla pomiriti s puno ovih činjenica, a posebno sa činjenicom da joj

unuci ne odrastaju odgajani u vjeri, da nismo bili kršteni odmah po

rođenju itd. I stoga nikad nije mirovala

U to vrijeme ranog djetinjstva puno toga glede vjere nisam mogla

razumjeti, no svjedočeći njenom neumornom zauzimanja shvatila sam

već tada da je vjera nešto jaaaaako važno....

Nije se mirila, nije nimalo posustajala, pune 22 godine dok ja konačno

nisam primila prvu svetu pričest. Da je doista bila posebna u tome

dokazuje i puna polica kršćanskih knjiga kojima me redovito opskrbljivala

kako sam rasla: Mali kršćanski nauk, Srednji kršćanski nauk, Katekizam,

Biblija za mlade , Biblija itd.

Brat koji je mlađi od mene, i kojeg su promjene u društvu zahvatile još

tijekom osnovne škole te je sakramente primio prije mene.

Baka je unatoč izričitom protivljenju mog oca ipak uspjela ohrabriti moju

mamu te smo i brat i ja kršteni izvan naše župe ..., i dakako bez znanja

našeg oca.

Spomenut ću samo da su nas djed i baka, kad mog tate nije bilo doma,

vodili na svete mise, svake godine išli bi s njima na Mariju Bistricu, dok bi

čak i tata, iako nevoljko, bio suglasan da svi zajedno svake godine, na

Veliku subotu, prošetamo Varaždinom od crkve do crkve i gledamo kako

je u kojoj crkvi ukrašen Božji grob

Ja sam, iako me baka ražarila u želji za primanjem sakramenata - doista

sam čeznula za time -imala vrlo neobična iskustva – kao da je Gospodin

za mene osmislio sasvim poseban put ...

Vjeronauk, kao pripravu za sakramente, uspjela sam završiti tek iz trećeg

pokušaja ne stoga jer nisam uspjela 'svladati gradivo' već jer drugi ili

okolnost to nisu htjele...

I upravo taj treći 'pokušaj', izmoljen od moje bake, bio je presudno

duhovno iskustvo...

Prijelomnim trenutkom i velikim Božjim zahvatom nakon sveg traženja

došla sam do fra Ilije - u Zagrebu u župi Sv.Križa koji me više nego itko

dotad uspio oduševiti za vjeru.

Kad me kapelan zamolio za osobno svjedočenje, iako svjesna da će to biti

veliki izazov, pristala sam bez imalo razmišljanja, i to iz dva razloga:

Prvi je svakako što me Gospodin blagoslovio bogatim vjerskim iskustvom,

a drugi moje OBEĆANJE GOSPODINU u jednom od najtežih trenutaka u

mom životu.

Naime, tri tjedna prije toga mojem sinu (4,5 god.) pas je ozlijedio lice.

Liječnik koji nas je primio rekao je da takve ozljede nije doživio. Shrvana

od bola dok sam u čekaonici bolnice čekala da mu liječnici sašiju rane i

moleći ga da pomogne mom anđelu, svjesna da je samo Njemu sve

moguće..., da je samo On na prvom mjestu svih koji mu najviše mogu

pomoći obećala sam Mu da će SAMO ON odsada i meni biti na 1. MJESTU

i da se više ničim neću dati sputavati u trenucima kad okolnosti budu od

mene tražile da se zauzmem za Njega.

Naime, prebirući po svojoj prošlosti nailazim na brojne Božje zahvate u

moj život, od velikih u težim životnim situacijama do onih rekla bih

javljanja - 'Tu sam – ne brini!'.

Fra Ilija kod kojeg sam išla na vjeronauk nazvao bi to 'stepenicama do

Boga' – do mjesta gdje ćemo ga uvijek naći i na čemu vrijedi utemeljiti i

graditi svoj život.

No paralelno sa sviješću o brojnim Božjim zahvatima u moj život

postajala sam sve svjesnija da su postojali i trenuci kad sam iznevjerila

Gospodina – zatajila Ga, dala se sputati, ne imala vremena za Njega...,

nisam imala hrabrosti posvjedočiti, a uvijek bi nakon takvih situacija

nečinjenja osjećala nesretno, osjećajući u sebi da sam propustila učiniti

što bi Gospodin želio...

Često sam se znala upitati što ću reći pred Gospodinom onog dana 'kad se

budemo gledali oči u oči'.... što li ću tada reći ???

Postala sam svjesna da mi nedostaje odlučnosti, smjelosti da se u

izazovima svakodnevice zauzmem za Gospodina - da Ga hrabro i pred

drugima stavim na prvo mjesto.

Kad me kapelan iznenadio svojim pozivom da dođem na Kursiljo u

Ivanec, prvo sam bila u čudu.

Naime samo koja tri/četiri dana prije tog poziva pronašla sam u našoj sobi na polici s knjigama jedan stariji župski listić naše župe na čijoj su se stražnjoj strani nalazili termini za Kursiljo na Krapnju;

Budući me takva duhovna događanja neizmjereno raduju istog trena u srcu sam osjetila čežnju da budem tamo, no brzo sam si morala priznati da će to baš kao i Veternica još neko vrijeme morati pričekati.... Nevjerojatno – kad već ja ne mogu Kursilju – Kursiljo došao k meni!!! ALI..... kraj

mene u krevetu leži moj sin. Već danima ima visoku temperaturu (oko 40)

koju nikako ne uspijevamo spustiti ... Liječnici u bolnici napomenuli su

nam da dobro pazimo jer bi pojava temperature u slijedećih 10 dana od

ozljede mogla imati teške posljedice, a on je temperaturu dobio 13.-ti

dan...!?!

Objasnila sam kapelanu moju/našu trenutnu situaciju i no još dok sam

govorila mislima mi je prostrujalo OBEĆANJE... i od tog trenutka

razmišljala sam samo o tome kako da u četvrtak budem tamo...

Poseban poticaj i ohrabrenje u tome je bila mi je izjava kapelana da će se

pomoliti za moga sina.

Silno vjerujem u moć upravo njegove molitve i od tog trena bila sam

gotovo sigurna da ću uspjeti doći.

Ujedno ovdje želim posvjedočiti koliko mi je u tom za mene jednom od
najtežih perioda u mom životu značila svaka spoznaja da se moli za moga
sina i sve nas, i doista isti onaj liječnik koji je svjedočio težini ozljeda, ni
mjesec dana nakon svega nije mogao vjerovati kako su rane nestale ...

Bogu hvala i na mom suprugu koji ne samo da je odmah pristao čuvati
našu djecu već me ohrabrivao da ne odustanem iako, znajući ga, znam da
mu nije bilo lako i strepio je, no nije to htio pokazati...

U četvrtak navečer vraćala sam se s Kursilja u nadi da se temperatura spustila, no ponovo je počela rasti ... izdržali smo još jednu noć i već u petak, iako još prisutna, temperatura je konačno počela padati i polako je sve krenulo na bolje!!!

Srećom, kao što se naknadno pokazalo pojava temperature nije bila povezana s ozljedama od psa već se radilo o virozi.

Ono što je ključno u vezi s ovim događajem pitanje je koje sam si sama

često postavljala., naime, bi li se u ovoj situaciji vezanoj uz poziv na

Kursiljo odvažila odazvati i konačno Gospodina staviti na prvo mjesto u

mom životu da nije bilo spomenute nezgode i mog OBEĆANJA ... – i više

sam nego sigurna da bih (nažalost) odustala ...!?!

Prvi slobodan trenutak nakon razgovora iskoristila sam ne bi li se putem

interneta informirala o tome što je zapravo 'Kursiljo' i kad sam ni manje

ni više nego odmah u PRVOJ rečenici naišla na više nego zanimljiv

podatak da je sam Kursiljo nastao na inicijativu skupine laika potaknutih

pitanjem koje sam si i sama često postavljala naime: "Ako je kršćanin

čovjek koji je otkupljen, zašto taj kršćanin ne izgleda radostan?" bila sam

apsolutno sigurna da svakako želim i moram biti tamoa i to i ponovo

stoga što i sam i ovdje naišla na još jedan VELIKI razlog više a krije se

u pojmu radost/radostan !?!

Čitajući Bibliju posebno su me se dojmile riječi svetog Pavla (Filipljanima)

koji kaže: Uvijek se radujte!!!???

Kad smo suprug i ja birali ime za našu najstariju kćer odabrali smo ime

Leticia - lat. Radost. Suprug je predložio a ja sam se složila, čim sam

pronašla značenje, ne bi li si i kroz taj najdragocjeniji dar od Boga - naše

dijete, još jače posvijestila činjenicu da UVIJEK imamo razloga za radost.

Svima nam poznata pjesma kaže:

"Radost nam daje Krist Gospodin naš!

Taj nek nam znak uvijek sa lica sja... "

No radost koja sa lica sja najčešće ipak primjećujem na licima časnih
sestara, svećenika, redovnika, a ja već dugo čeznem upravo za tom
razinom vjere.

Želim reći da sam po završetku ovog tečaja ovdje u Ivancu doista osjećala

ražarenost u duši i sigurna sam da je sjaj što na licu sja posljedica baš

tog odsjaja....

Vjerujem da nema čovjeka koji se neće i zapitati kako je i je li uopće

moguće živjeti radosno usred tolikih kušnji života – osobito onih

najbolnijih i tajanstvenih. U početku mi i samoj nije bilo jasno kako je to

moguće no još jedno životno iskustvo i u tome me poučilo...

Citirat ću najprije blaženog Piera Giorgia Frassatia (1901.-1925.), a onda

na osobnom iskustvu posvjedočiti da je doista tako. Blaženi Piero iskusio

je mnoge kušnje u svojem kratkom životu a u jednom pismu sestri kaže:

"Pitaš me jesam li sretan; a kako da ne budem!? Sve dok mi

vjera daje snagu ja sam sretan! Svaki katolik mora biti

sretan..."

Svrha zbog koje smo stvoreni sa sobom nosi put posut s mnogo trnja, ali

to nije žalostan put. To je radost, čak i kada uključuje bol" (Pismo sestri

Luciani, Torino, 14. veljače 1925.).

Naime, naša Radost/Leticia o kojoj sam upravo govorila, rodila se samo

dan nakon sahrane moje mame. Moja je mama umrla u srijedu, sljedeći

dan - u četvrtak bila je sahrana, a već u petak rodila sam našu Radost.

Baš kao što pjesma kaže:

"...Ti nas vodi, s nama budi;

Poslije suza ti nam radost daj..."

Naime moja se mama dvije godine borila s opakom bolešću. Kao što sam

već spomenula, u trenutku kad se udala bila je vrlo mlada i još

neutemeljena u vjeri, a živeći uz mog oca kao daju je posve izgubila...

Nikad neću zaboraviti trenutak kad mi je pokazala nalaz na kojem je

pisalo – karcinom!????

PRVO što mi je prošlo glavom bilo je : Bože, a ona nema vjere!!!! Koliko

bi lakše i za nju i za sve nas bilo da je bila ukorijenjena u vjeri....

Odmah mi na pamet pada misao koju sam jednom pročitala:

"Drvo koje ima dubok korijen ne može srušiti ni najsnažnija

oluja, no kasno je za puštanje korijenja kad je oluja već na

obzoru!!!!"

Moja je mama tijekom bolesti pokušavala obnoviti svoju vjeru no nažalost

nije uspjela ...

Za cijelu našu obitelj bio je to najteži životni period.

Upravo u vrijeme kad je bolest moje mame bila u završnoj fazi i meni se

približavao termin poroda. Iako je možda izgledalo da je meni najteže,

rekla bih da mi je sigurno bilo lakše nego mom ocu i bratu koji nemaju

vjere...Reći ću samo ukratko da sam unatoč rizičnoj trudnoći, unatoč brizi

i suprotnim preporukama i planovima liječnika uz svoju mamu bila do

zadnjeg trenutka njenog ovozemaljskog života.

I moj otac i brat otvoreno su priznavali da se ne mogu nositi sa

teškoćama i patnjama koje je bolest iz dana u dan nanosila mami, a

samim time i svima u našoj obitelji, no zahvaljujući vjeri/molitvi meni ni

jednog trenutka nije ponestalo snage...

Ne dan za danom, već iz dana u noć i iz noći u dan bdjela sam uz mamu i

više nego ikad dotad osjećala da je Isus doista uz mene....

Mamina liječnica koja se doista borila i davala sve od sebe boreći se

doslovno za svaki dan mamina života, predložila ja mome tati da bi za

mene i moje dijete (moje rizične trudnoće u posljednjoj fazi) najbolje

bilo da me se hospitalizira. Vjerojatno svjesna da ja na to neću pristati

predložila je da to učini diskretno i zamolila tatu da mi o tome ništa ne

govori.

Moj tata nije vjernik, no kad mi je pričao o tome rekao je da ju je zamolio

da to ne učini jer kaže (misleći na mene) u njoj ima više snage nego u

meni i sinu zajedno..., mi bez nje to nećemo izdržati....

I dogodilo se baš kao što kažu stihovi pjesme:

" Ti nas vodi s nama budi,

Poslije suza ti nam radost daj...."

Doista, samo jedan dan nakon 'dana suza'/mamine sahrane rodila sam

našu Radost - našu Leticiju.

Ti posljednji dani doista su bili najteži u mom životu, bol zbog sve

očitijeg i bližeg rastanka je rasla, iako to prema van nisam pokazivala

jecala sam i vapila u sebi –Bože pomogni ! Ja ne mogu zamisliti život bez

mame ... ja to neću izdržati kako ću u tom bolu prihvatiti svoje dijete

.... kako se snaći u toj meni posve nepoznatoj životnoj ulozi

No kao što hodati ne možemo drugačije nego korak po korak, tako ni

živjeti drugačije nego iz dana u dan, a svi scenariji o budućnosti koje si u

strahu i neznanju sami stvaramo samo nas vode još dublje u očaj

Iz tog najtežeg životnog iskustva naučila sam da se, ako doista vjerujemo

i nadasve doživimo da je Isus uz nas, doista nemamo čega bojati ...

Sam psalam potvrđuje da je prolazak dolinom smrti jedno od najtežih

životnih iskustava kad kaže ".....pa da mi je i dolinom smrti proći zla se ja

ne bojim jer ti si sa mnom Bože ..." nakon proživljenog ovog iskustva

čovjek doista postaje svjestan da SVE može u Onome koji ga jača i daje

snagu

Molitva, ponajviše krunice ali i litanija i ...osobna molitva, gotovo

svakodnevna sveta misa (kad god sam bila u mogućnosti) i dakako sveta

pričest - iz dana u noć, iz noći u dan ispunjavali su me novom snagom

koje mi ni u jednom trenutku nije ponestalo.

Osjećam potrebu reći još samo da je ljudima oko mene cijela ta situacija

djelovala prestrašno, pretragično, no ja, iako sam je doživjela kao period

najvećeg bola zbog rastanka, temeljem svog iskustva doživljavam je kao

djelo savršene Božje providnosti. A poseban mir u duši daje mi činjenica

da je mama primila i bolesničko pomazanje i posljednju pomast, a u

vječnost se preselila u ozračju molitve krunice okružena svojim najbližima

– djecom, suprugom i svojim roditeljima.

Kao primjer snage vjere u bolesti navest ću moju baku koja je zbog

boravka u bolnici od desetak dana ostala nepokretna a nakon godinu dana

u krevetu, uz veliku volju i molitvu ponovno prohodala u 84 – toj

godini!!!!

I upravo od te i takve bake primila sam doista najvrednije u životu –

VJERU!!!

I ne mogu joj dovoljno zahvaliti na tome....

Stoga me se jaaako dojmila izjava doc. Nine Raspudića kad je u jednom

intervjuu govoreći o svojoj vjeri rekao citiram: " Bake – ti stupovi

kršćanske civilizacije!"

Možda zvuči paradoksalno no svome sam ocu zahvalna što je bio

dosljedan; kao što kaže sv.Ivan u Otkrivenju "Budi studen ili vruć, najgori

su mi oni mlaki..." pomogao mi je utoliko što sam se već vrlo rano

odredila; moj otac je rekao ne vjerujem, ne mogu u to vjerovati i tako je

živio, a temeljem toga ja sam vrlo rano shvatila da to nije život kakav bi

ja poželjela....

Bogu hvala moji djed i baka još su živi – baki je 85 a djed će samo za koji

dan, vjerujem, zaokružiti 89! U braku su 64 godine neizmjereno sam

im zahvalna za sve, beskrajno ih volim i svaki dan zajedno sa svojom

djecom i suprugom molim za njih, a mole i oni za nas – svako večer uz

HKR prije spavanja zajedno mole krunicu

1. Staviti Isusa na doista prvo mjesto

2. Doista se zalagati za vjeru prvenstveno u obitelji i biti

uporan, ne odgađati!!!

3. Nemamo se čega bojati – za radost smo stvoreni!

Kao što je rekao bl.Alojzije Stepinac:

"Pazite da ostavite sinu za baštinu vjeru!

Što mu koriste milijuni, ako izgubi vjeru!

Naprotiv, ako mu ništa drugo ne ostavite, nego samo vjeru, BIT

ĆE SRETAN!!!"

Renata

